

Kim Lawrence
NUOTAKA PAGAL SUTARTĮ
Romanas

Versta iš Kim Lawrence, The Blackmailed
Bride, 2000

© Kim Lawrence, 2000

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Paulina Raeside, vertimas iš anglų kalbos,
2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Ževjeras įvažiavo pro didžiulius puošnius vartus. Ilgas vingiuotas kelias, kurį iš abiejų pusių juosė alyvmedžiai, vedė link didingo mauriško bokšto, dunksančio kalnų fone. Jis pastatė savo mercedesą šalia aplamdyto „vabalo“, kuris greta kitų prabangių automobilių atrodė lyg sutinęs nykštys. Vadinasi, Seržui taip ir nepavyko įtikinti Saros, kad atsisveikintų su savo amžėlį atgyvenusiu automobiliu. Ši linksma moteris, pasirengusi padaryti bet ką dėl savo vyro, vis dėlto turėjo silpnybių.

Ževjeras buvo nevedęs, nors moteriškos draugijos niekuomet nestokojo. Patrauklios moterys lipo prie jo kaip bitės prie medaus, tačiau iš daugybės garbintojų jis vis dar neišsirinko vienintelės. Jam niekada nešovė į galvą, kad toji ypatinga jo pasirinkta moteris galėtų juo nesusidomėti.

Vėliau jis sutiko Sarą.

Dabar jam trisdešimt dveji, jis *nieko* neima už gryną pinigą ir mano, kad moteris permato kiaurai - po perkūnais, *pernelyg* daug mato, įsitikinęs jo senelis, trokštąs, kad paveldėtojas

kuo greičiau laimingai vestų. Ževjeras galėjo pasukti lengviausiu keliu - susirasti kilmingą moterį, kuri be jokio vargo būtų pritapsi jų vienoje turtingiausių šeimų Europoje. Juk taip pasielgė ir jo tėvas. Tačiau būtent tai ir sulaukė Ževjerą: vos tik jis susigundydavo patraukti tuo lengviausiu keliu, atminty iškildavo pražūtinga tėvų santuoka.

Prieš išvykdamas iš šeimos dvaro Andalūzijoje kelionėn į Maljorką, senukas nebeištvėrė ir paskelbė ultimatumą.

- Arba vesi, kol aš dar gyvas, arba paliksiu viską Rauliui ar dar kam nors! - Felipė Monteras griežtai įspėjo savo mylimiausią vaikaitį.

Į tokį šantažą Ževjeras sureagavo akimirksniu - plykstelėjo pykčiu. Nejaugi senelis jo nepažįsta? Nejaugi mano, kad galima jį papirkti?.. Ževjeras užsiplieskė parodyti savo išdidumą ir savigarbą tokiam pat išdidžiam ir savigarbiam seneliui, bet raukšlių išvagotas veidas sulaukė jį nuo beišsprūstančio dygaus atsakymo.

Ževjeras nė nenumanė, ką senelis gali iškrėsti. Felipė Monteras buvo suktas ir slaptin gas žmogus, dažnai ieškantis priekabių, nuolat rezgantis intrigas ir pinkles, - žodžiu, toks, iš kurio galėjai tikėtis didžiausio nuožmumo.

Kaip ten bebūtų, manipuliuodamas jis niekuomet neparodė storžieviškumo, o svarbiausia, Ževjerui dar nebuvo tekę matyti senelio tokio išsigandusio.

- Jūs dar ilgai gyvensite...

Felipė nusišypsojo. Ževjerui ir nereikėjo žodžių: jis puikiai perprato žmones, skaitė jų veidus kone taip pat puikiai kaip ir finansinius popierius.

- Ne, deja, nebeilgai... Doktorai man prognozuoja daugiausia šešis mėnesius.

Bet Ževjeras nepuolė Felipei įrodinėti, kad tai neįmanoma, nešaukė kaip kiti, kaktomuša susidūrę su mirtimi to, be kurio negalėjo gyventi, ir nebandė tikinti, kad doktorai dar gali ką nors padaryti. Po trumpos pauzės tik linktelėjo galvą, nenorėdamas senelio užgauti pesimistiškais klausimais.

- Kokia diagnozė?

- Vėžys. Prakeiktasis iš plaučių išplito po visą kūną. Taigi nėra prasmės visus tuos reikalus atidėlioti. - Felipė giliai patraukė savo manilinį cigarą ir kimiai sukikeno. - Tik kol kas niekam nesakyk - *niekam*. Jeigu ši žinia pasklis, iš kompanijos nuplauks milijonai. - Jo akyse žybtelėjo neapykanta. - Ir nė kiek neabejoju, kad

jie visi ims elgtis su manimi kaip su suvaikėjusiu, - pridūrė jis. Jo žemas balsas virpėjo: Felipe Monterą baugino ne pati mirtis, bet jos priežastis.

- Aš neleisiu, kad taip atsitiktų.

Abu vyrai persimetė žvilgsniais - davė tylų pažadą.

Felipe su palengvėjimu atsiduso.

- Blogiausia, kad viskas paaiškėjo labai netinkamu laiku - ir tas Briuselio reikalas...

Ževjeras buvo ypač disciplinuotas žmogus, stengėsi pernelyg dažnai neatverti savo jausmų, tačiau girdint, kaip senelis sielojasi dėl visą gyvenimą kurtos finansinės imperijos likimo, viduje kažkas sukirbėjo.

- Ar dar yra toks dalykas kaip tinkamas laikas mirti? - sugriežė jis dantimis. - Velniop kompaniją! - Jo balsas užlūžo. - Jūs *mirsit*, seneli.

- Visi mirsime, - abejingai atsakė. - Jeigu aš tau bent kiek rūpiu, - klastingai kurstė jis, - įrodyk. Vesk Ariją - ji myli tave.

Ževjeras ironiškai nusijuokė.

- Jūs niekada nepasiduodate, ar ne?

Jeigu jis kada nors ir vestų, tai ne tą, kuri jį myli, o tą, kurią jis galėtų skaudinti lygiai taip

pat, kaip jo tėvas skaudindavo motiną. Jo motina, ta gležna būtybė, taip niekada ir nesu-
prato, kad turės nepaisyti vyro meilužių. Jai
tereikėjo gražiai atrodyti, auginti sūnų ir būti
nepriekaištinga namų šeimininke.

- Tai nejuokinga, Ževjerai, - griežtai paprie-
kaištavo senolis. - Tęstinumas, kraujo linija -
labai svarbu. Tau reikia sūnų.

- Atleiskite, bet aš negaliu.

Ževjero nebaugino mintis, kad gali netekti
palikimo. Jis akimirksniu pajuto, kad kažkuri jo
dalelė netgi apsidžiaugtų, jei taip nutiktų. Jam
visad norėjosi patirti iššūkių, tad vargu ar ga-
lėjo atsirasti kas nors labiau jaudinančio kaip
proga pradėti nuo nulio, kažkas dar malones-
nio, kai pagaliau supranti, kad viską, ką turi,
pasiekei savo jėgomis, o ne dėl to, kad gimei
turtuolių šeimoje. Turtas suteikia daug laisvės,
tačiau Ževjeras nuo pat mažens žinojo, jog jis
kartu ir įpareigoja. Gilus pareigos šeimai
jausmas jį suvaržytų ir jis galėtų tik pasvajoti
apie prabangą būti laisvu agentu. Tačiau šir-
dies gilumoje Ževjeras net neabejojo, kad ši-
taip ir atsitiks: senelis neatims iš jo palikimo
vien todėl, kad tvirtai laikosi savo nusistaty-
mo. Tikrai neįtikėtina: jis niekuo kitu negalėjo
padėti seneliui, tik suteikti malonumą pasijusti

tironu. Būtent šito Felipė labiausiai ir troško - kad visi jį laikytų tironu.

Felipė vis labiau nerimaudamas bandė įskaičiuoti vaikaičio veidą.

- Spėju, kad viskas dėl tos kvailos blondinės, kurią Seržas nušvilpė tau iš panosės... Neapsimetinėk, berniuk. - Jis nusijuokė. - Gal manai, kad aš aklas? Jeigu nori žinoti, tau ji būtų buvusi pragaištinga pora...

Ževjeras vos tramdė pyktį.

- ... per daug maloni ir nuolaidi. Tau reikia tokios, kuri turėtų daugiau ugnies...

- Kaip *Arija*, - sausai nukirto Ževjeras.

Felipė tik suniurnėjo.

- Na, nebūtinai ji... Tačiau jei nori būti mano įpėdiniu, kurią nors turėsi vesti. Ir greitai.

- Mums nevertėtų pyktis... Ne dabar...

- O kodėl turėtume keisti tai, kas jau įprasta? Jeigu staiga imsi pritarti man, šeima iš karto suuos, kad kažkas negerai. Aš negalėsiu lankstytis kiekvienam, kuris bus man *geras*, - pastebėjo jis ir nusipurtė.

Kai du iš prigimties kompromisų nepripažįstantys žmonės dirba kartu, be ginčų neapsieinama. Tarp Ževjero ir jo senelio konfliktų netrūkdavo, ypač žodinių, išprovokuojamų Feli-

pės, mat Ževjeras buvo linkęs patylėti. Jis žinojo, kad jo giminaičiai konkurentai laikė špygas kišenėse ir vylėsi, kad vieną gražią dieną Ževjeras nebeištvers ir išsižadės senolio. Tačiau jie nė nenutuokė, kokia gili abipusė pagarba siejo šias dvi konfliktuojančias puses.

- Atleiskite.

- Tu esi užsispyręs idiotas! - pareiškė senukas nueinančiam vaikaičiui.

ŽEVJERAS, prieš išlipdamas iš savo prabangaus su oro kondicionieriumi mersedeso, kaip dera pasižyminčiam nepaprasta savidrausme, nuvijo visas iki tol galvoje šmėkščiojusias mintis. Jis beveik nepajuto kepinančio karščio, nors Maljorkoje buvo nustatyta pati karščiausia liepa visoje salos istorijoje.

Jis žvilgterėjo į savo kuklų, bet brangų laikrodį su metaline apyranke ir linktelėjo galvą: dar liko kelios minutės. Jis nepakentė, kai kiti vėluodavo, ir pats visuomet stengėsi parodyti, kad nesinaudoja savo padėtimi ir neverčia kitų laukti. Ževjero įsitikinimu, punktualumas yra tiesiog gerų manierų įrodymas.

Vyriškis ėjo didžiulio mūrinio pastato užpakalinio įėjimo link. Ževjeras pastebėdavo kiekvieną smulkmeną, tačiau šį kartą jo žvilgsnis už nieko neužkliuvo: aplinkui driekėsi žavūs, terasomis apsodinti darželiai, didelis, kruopščiai prižiūrimas žaliuojantis parkas. Baseino, prie kurio jis priartėjo, teritorija buvo beveik tuščia, išskyrus kelis ištvermingus - o gal kvailus? - turistus, besikepinančius kaitrioje Maljorkos vidudienio saulėje.

- Ar matei, kas praėjo? - susijaudinusi sušnypštė viena viešnia, ropšdamasi iš baseino.

Snūduriuojąs vyras nenoriai prasimerkė, pajutęs ant peties šlapias žmonos rankas.

- Kas... kur?..

- Ten, *Ževjeras Monteras!* - šnypštė ji, stebėdama, kaip aukštas vyras dailaus kirpimo kostiumu draugiškai paspaudė ranką pagyvenusiam sodininkui ir nuėjo tolyn.

- Na žinoma, Ževjeras Montero visus darbininkus saloje vadina vardais...

- Kodėl tu toks kandus? Sakau, čia tikrai jis. Juk negali būti kažkas kitas toks panašus į jį.

- Netauzyk niekų, Džina. Pagalvok, moterie, ką Ževjeras čia darytų?

- O kodėl jis negalėtų čia būti? - atšovė ji,

mostelėdama ranka į didžiulį plotą, kur stovėjo trylikto amžiaus Maljorkos dvaro rūmai su išskirtiniu mauriškuoju bokštu. - Jis yra šios vietos savininkas.

Daugybė vietinių meistrų atnaujino apleistą pastatą ir šis vėl atgavo buvusią didybę. Pasišlėpęs Sierra de Framuntanoje, prašmatnus viešbutis tapo nuostabia priebėga tiems, kurie norėjo vienumoje džiaugtis naujausiais patogumais ir istorine atmosfera, aukščiausios klasės Viduržemio jūros virtuve ir asmeniniu paslaugaus personalo dėmesiu.

Nenuostabu, kad šie malonumai kainavo nemažai, tačiau ne daugiau negu kituose dviejuose Monterams priklausančiuose salos viešbučiuose. Kiekvienas iš jų buvo skirtas specialioms klientams. Tie, kurie norėjo kosmopolietiško Palmos rafinuotumo, visa tai rasdavo elegantiškame viešbutyje, besipuikuojančiame viduramžiško miestelio centre. Tuos, kurie mėgo poilsiavietę su šešiais aukščiausios klasės restoranais, mineraliniais šaltiniais ir visomis įmanomomis sporto paslaugomis, įskaitant geriausias pamokas, traukdavo gražioje, neišvystytoje salos šiaurinėje pakrantėje įsikūrusį kurortinį viešbutį.

- Taigi šis viešbutis ir dar nežinia kiek kitų vi-

same pasaulyje. O kur dar oro linija, lenktyniniai žirgai, palūkanos statybos pramonėje. Kažin ar yra sritis, kur Monterai nebūtų prikišę nagų?.. - pavydžiai postringavo jis. - Labai abejoju, ar toks Ževjeras Monteras užsiima kasdieniu viešbučio valdymu, - pareiškė jis ir vėl susiruošė snausti.

- Ten tikrai buvo jis.

- Tu geriau žinai, - sutiko moters vyras, tepdamasis nosį apsauginiu kremu nuo saulės. - Buvo per karšta ginčytis.

Iš dalies jis buvo teisus: nors visi žinojo, kad Ževjeras Monteras retkarčiais užsukdavo patikrinti viešbučių, tačiau jis tiesiogiai, kasdien jų nevaldė. Ževjero talentai reiškėsi kitoje srityje: karjeros pradžioje jis atsiskleidė kaip gebąs aptikti neišnaudotas rinkos nišas. Šis talentas buvo kaipmat pastebėtas ir išplėtotas. Tačiau jis neapsiribojo vien naujomis idėjomis: vos tik projektas patekdavo į keblią padėtį, - nesvarbu, ar darbo konfliktai, ar juridiniai ginčai, - būtent Ževjeras buvo tas žmogus, kuriuo galėjai pasitikėti, kad viską sudėlios į savo vietas.

Žinia, kuri staiga atvijo jį į salą, dar labiau išryškino griežtus, pritrenkiamai gražius Ževjero bruožus. Jis pasibeldė į sunkias ažuolines Ser-

žo kontoros duris.

Prie rašomojo stalo sėdintis tamsiaveidis buvo vidutinio ūgio, tačiau stambūs pečiai ir plati krūtinė teikė daug aukštesnio žmogaus įspūdį.

- Ževjerai! - Širdingai šypsodamasis Seržas pašoko. Abu vyrai tvirtai paspaudė vienas kitam ranką ir apsikabino. - Seniai nesimatėme.

- Seniai. - Šypsena Ževjero veide būtų pri-trenkusi spaudos atstovus, praminusius jį ponu Šaltuoliu. - Kaip laikosi mažasis Raulis ir... Sara? - šypsodamas stengėsi neparodyti, kad jam nelengva ištartį šį vardą. - Kur ji? Mačiau automobilį...

- Automobilis sugedo, kai paskutinį kartą buvo čia atvažiavusi, - liūdnai pripažino draugas. - Gali juoktis, Ževjerai, bet ne tik tau tenka stumti tą prakeiktą daiktą. Šiaip nepaisant atkaklios ir kvailos meilės tai senai skardinei ant ratų, Sara laikosi puikiai. Užtat tavo krikštasūnis naktimis neleidžia mums nė bluosto sudėti.

- Spėju, nereikėjo prašyti, kad pašniukštinėtum dėl manęs...

Seržas papurtė galvą.

- Padarysiu bet ką ir bet kada, juk žinai, Ževjerai. Žinau, kad nemėgsti, kai šitaip kalbu, tačiau ir šimto metų neužtektų atsilyginti tau

už tai, ką esame skolingi.

- Jūs nieko man neskolingi, Seržai. - Ževjeras staiga nukreipė kalbą kitur. - Dėl to kito reikalo... - Jo tamsūs lenkti antakiai pakilo, o sodriai mėlynos akys tamsaus aukso spalvos veide susiaurėjo. - Tu dėl to esi įsitikinęs, Seržai?

Seržas atsiduso ir paniuro.

- Bijau, kad taip. Tau pranešta teisingai.

- Ar žinai, kas jis?

- Padavėjas, dirbantis poilsiavietėje. Kažkoks Luisas Gonzalesas, jaunas... gal dvidešimt penkerių. Įsidarbino sezono pradžioje...

Ževjeras neužsirašė to padavėjo pavardės, tačiau Seržas žinojo, kad jis pavardės tikrai neužmirš ir juo labiau neatleis jam už neapdairiai padarytą nusikaltimą. Ževjeras buvo toks draugas, kokį retai terasi, ir nepaprastai nuožmus priešas, kurio niekam nelinkėtum.

- O rekomendacijos? - nekantraudamas paklausė Ževjeras. Jis visuomet įstengdavo susivaldyti ir dėl to savimi itin didžiavosi.

- Nepriekaištingos klastotės.

- Daugiau niekas neįsivėlęs, pavyzdžiui, kas nors iš viršesniųjų?..

Seržas Saimonas papurtė galvą....